

מסורת הש"ס

א) צ"ק עלא. כמותו גר, צ) [לקמן טו.], א בילה ב. ו: ס: שבת קט: פסחים ט: ד) [בילה ד.], ה) צ"ק סט: דמאי פ"ו מ"ד סוכה כג: עירובין לו: מעילה כב. גיטין כה. [בתא יומא נה: תוספתא דמאי פ"ה ה"ה, ו) [אלי צ"ל כולס], ו) [לקמן טו.], ח) [ועיין תוס' וזחוס יוד. וזחוס' סנהדרין ק"ח ד"ה ריש לקיש], ט) [ועיי' היטב תוס' מ"ק כה. ד"ה ורבי חיאי וכו' ועיי' תוס' לעיל יג. ד"ה בעל], י) [דף קכז, ו) [דף טו.], ז) [לקמן קכז.], ובכריתות למא' פספטי, מ) [ועיי' תוספות פסחים עד. ד"ה האי מוליתא],

ג'יוין הש"ס

תוס' ד"ה השוחטין וכו' ור"ם אית ליה וכו', עיי' משנות מהרי"ק שורש קס: ד"ה ונכבין וכו' אבל כל זמן שלא פירש. עיי' תו"ט פ"ח מ"ו דמנחות ד"ה אוכלים: בא"ד והא דאמר' בו' גבי רב ששה דפליא גרמא גרמא. תמיה ל' כיון דלעני דגלגל מהאי גיסא ולא יא' עיי' מלחמה מה כזך דהוי עמה דס' שלא פירש מ"מ אף מבשלין איתו דלא יהיה פרוש וי"ע:

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה ונסבין וכו' ותליה שרי דאי:

מוסף רש"י

מחתכין את הדילועין. התלשלין ומיהו סתמן לא למאכל כהמה קיימי קלא לאדם (שבת קנז) ולא אמרינן מוקלין קן לבהמה דמאכל אדם קן (שם קנה). ולא אמרינן טירחא דלאו ז"זוך הוא (ביצה ב.), ואת הבהלה. שנתגלה היום וכן התרומות היתה עומדת לאדם ואפילו הכי מתחבין (שבת קנז) ואע"פ שנתגלה כהמה, דבין השמשות לא היתה עומדת לאכילת כלבים, אפילו הכי שרי, דלית לן מוקא' כהמה (ביצה ב.). ה'לוקח יין מבין הכותרים. וסמך טוסיס לא מפרשי תרומה ואין לה טלס להפריש לתוכן תרומה ומעשר (שורבין לו: ובגו"ש סוכה כג:) או: עובר שבת בין השמשות כחולת מתוספתא וקשה עליו היום ואין לו מה לשחוט כהמה ואין לו פגז להפריש (בי"ק טז) ותמיס גריזי למא' שחט וכו' ואין איי נפקעת מקדשה על ידיהם והם שחודים על ההעשרות ועל התרומה, ולא כעמי הארץ שזרין מעשרין וכולן מפרשין תרומה, אבל טוסיס שחודים על הכל והלוקח מוס' לארץ לעשר ודאי (גטין כה.) שרי לזגין שאני עתיד להפריש. מן המאכל, הרי דן. כחובי (שורבין לו.) תרומה. גדולה, ואחר כך עשה ממה שנשמירי מאה מות, מפרשים עשרה למעשר ראשון ושחטירו שששים מות ומפרשים מכן משעה למעשר שני (שערי כב.) ומחיל.

מן העד לתרומה הוא הנכר לתרומה ויש בכירה (גטין כה.) ושוטה מיד. וישמה ממנו ללמא' אלא שחזר שומרי ככלי שיעור התרומה והמעשרות (שע"ל כב.) וטעויו לו כלס פירש כס' התרומה ומעשר (ויחא טו.) ד' יהודה ור' יוסי ור"ש אוסרין.

מתני' ציוס הכפורים. מתחייב כרת: גמ' אסורה באכילה.

משום שחטת שבת: ליומא. אואפילו זא לאכול בשר חי: ונסבין **חבריא**. בני הישיבה עלה על דעתם לומר דמתני' דפירשה רב דאסורה באכילה ליומא משום דקסבר דמתני' רבי יהודה היא ודייק טעמא לקמן [טו.]

מדקמני שבת דומיא דיוס הכפורים אלמא אסורה באכילה ליומא זאס"ל לתא דמתניתין: הי רבי יהודה. מאזין משנת רבי יהודה שמע רב דאסורה באכילה ליומא: **אם הדילועין**. התלושין: **ואם הנבלה**. אפילו מתה היום בשבת: **שאניא מן המוכן**. אמתול כשקדש היום לא היתה עומדת למאכל כלבים: **דלא איסבן**. דלא אודמנה לכך: **הנא**. במתניתין נמי אמתול לא היתה עומדת לכך כדמפרש ואזיל לקמיה דלגדל ולדות היתה עומדת ואסורה משום מוקא' ומוקא' אסורה מדרבנן: **נשחטה**. כשהיא שחטה כחובי דלאכילה עומדת: **לא נשחטה**. כגון וז' שלא שחטה אמתול ומסתמא לא הניחה על מנת לשחטה בשבת הלכך הובררה כשקדש היום דלגדל עומדת: **והא לים ליה לרבי יהודה ברירה**. ואי כהמה בחייה לאו לאכילה לחודה קיימא כי שחט לה ציוס טזז היכי מישתמריא דלמא מאתמול דעתיה לגדל הוא: **הלוקח יין מבין הכותים**. לאשמועינן דכותים שחודין על התרומה ואינן כעמי הארץ שהלוקח מהן אי"ל להפריש תרומה גדולה כדתנן (סוטה דף מה.) לפי ששלא יזמנן כהן גדול בכל גבול ישראל ורואה שאין מפרשינן אלא תרומה גדולה בלבד אלמא לתרומה לא חשדי ואשמועי' הכא דכותים שחדי תרומה

כדקמני שני לזוגין שאני עמיד להפריש כו'. ומשנה זו קודם תקנה דגורו על יינס נשנית: **אומר שני לזוגין כו'**. אס אין לו כלים להפריש (כו.)^א או שהיתה חשיכה בליל שבת שאין שהות להפריש: **הרי הן תרומה**. כחובי למאה לוג: **ומיתא**. המעשר שני הואיל ויכול לתקנו באמירה בעלמא ולומר הרי הוא מחולל על מעות שיש לי בחזק הבית לא התירו לו חכמים לשחוטו ולסמוכן על הבכירה אבל בתרומה ושאר מעשרות סמקינן באכירה ולאחר השבת כשפירשים אמרינן הוברר הדבר שזו היא התרומה וזה לא שמה אלא חולין: **אוסרין**. אלמא לרבי יהודה לית ליה ברירה וחייש שמא תרומה שמה:

התם

בשבת מותר לזבירא באומנא וממוך כך נראה בדבר לללי לא בעיי מליחה כלל דס' האכרים שלא פירש שרי וכן אומר ר"ם ולא מציעא כשנגלה הבשר יפה ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי ואלא אפי' לא נגלה כ"כ מותר ואע"פ שנפלט מצפנים מנד זה לצד זה אינו אסור עד שיפרשו לחזק כדאמרין^ב (כחיתות דף כא) גבי ככר שחתך עליה בשר דאפי' מאן דאסר הככר שרי הבשר אע"פ שלא יא' דמו עדיין *והא דלמרינן בפ' כל הבשר (דף קיג.) גבי רב ששת דמלא גרמא גרמא תרי מ"ט לא משום דפריש מהאי ובלע האי חדא נמי פריש מהאי גיסא ובלע כהאי גיסא התם (פריש לגמרי לחזק מהאי גיסא קאמר והא דלמרינן בפ"ק דביצה (דף יב.) ושזין שמוליחן עליו בשר לללי לא משום דלימסר בלא מליחה אלא מנהג הוא למלוח בשר לללי ובהקומץ רבה (מנחות דף כא.) דלמר מולחו והופכו וחרור ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן ללית: **מחתכין את הדילועין לפני הבמה**. אומר ר"ת דמייירי יוכשנתלש מן המחובר בשבת דומיא דנבלה שנתגלה בשבת וצ"ל לפירושו דאייירי בענין שאין לאסור הדילועין לא משום שמא יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגורגרות וצ"מיוקין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחובר דבריש ביצה (דף ג.) אסרינן פירות הנושרין משום שמא יעלה ויתלוש ובריש אין לדין (שם דף ד:) גבי עובר כוכבים שהביא דורון לישראל אס' יש מאותו מין במחובר אסור ופי' בקונטרס דלפילו רבי שמעון מודה דהוי כגורגרות וצ"מיוקין דמדללא לקטן מאתמול אקליניהו וכן נראה דבספק מוכן איירי כולה שמעתמא ואייירי הכא כגון שיש לו כהמה דהוי מוכן לבהמה אפילו במחובר והא דלמרינן בפ' כל תכתי (שבת דף קכז.) דלא יעמיד אדם כהמתו על גבי מוקא' פי' שעשים שנתלשו בשבת הא פירש בקונטרס התם כגון שהיו עומדין בחיבורן במקום שלא היה הבהמה יכולה לצא שם אי נמי הכא איירי ביושב ויושבה נמי אפריש ביושב ומצאפה אית ליה לרבי שמעון מוקא' וליכא למחיש רואין אותם וכן צ"ל על כרחך דהא בריש המביא בציצה (דף ג:) מוכח דכל הילכ דאין יושב ומצאפה אית ליה לרבי שמעון מוקא' וליכא למחיש נמי שמא יתלוש אלא בפירות האילן שהם קלים להשיר ועוד דאדם מתאווה להם ושוכח וכן במשקה שמא יסחוט שקל לסחוט אבל בדבר דבעיי מרז ומצינא לא וכן דגיס שגזודו ציי"ט דאסיירי לא משום שמא יזוד אלא משום מוקא' כגורגרות תדע דהא עובר כוכבים שמיילא מיס לבהמתו דסוף כל תכתי (שבת דף קכז.) ועשה ככש לירד צו לא אסרינן לישראל גורה שמא יעשנו ומה שמדמה לקמן שמא יסחוט לשמא יסחוט אפרש לקמן בע"ה ועוד יש לפרש דאייירי כנתלשו מע"ש וכי תימא מאי למימרא קמ"ל דשרי למטרע כאוכלא או לשויה אוכלא לרב הונא כדאית ליה בפרק בתרא דשבת (דף קנה.) ולרבי יהודה כדאית ליה והא דלא תנא ליה התם גבי פקיעי עמיר ואיך דלעיל משום דמילי דחיתוך תני בחדי הדדיין: **אם לא היתה נבלה מע"ש**. גרסינן ולא גרסינן מעיו"ט כדמוכח בריש מס' ביצה (דף ג.) דקאמר גבי שבת סתם לן תנא כר"ש דתנן מחתכין את הדילועין כו' והא דקרי ליה מוכן לאדם לא שהיה ראוי לשחטה אלא כלומר עומדת לאדם ואם תאמר בפ"ק דביצה (דף ו.) גבי אפרוח שגולד ציי"ט רב אמר אסור וקאמר התם אמרו לו מה בין זה לעגל שגולד מן הטרפה שחיק רב ופרקי' דאמאי שחיק רב לימא להו הואיל ומוכן אגז אמו לכלבים ומשני השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם והשתא אמאי לא מפרש טעמא משום דהוי מוקא' מחמת איסור וכי תימא בעוף ועלה שראוי ליתנו חי לפני נך וארי למא ליה לאוקמיה ככי האי גוונא לוקמה דאין ראוי להאכילו חי דהוי מוקא' מחמת איסור ומפרש ה"ר יוסף דממשנה יתירא דייק דכיון דתנא אסור למא ליה למתני תו לפי שאינו מן המוכן אלא משמע דאי ליכא טעמא דמוקא' מחמת איסור כגון בדבר שראוי להאכילו חי או ציי"ט אסור טעמם שאינו מוכן ועומד למא שהיה עומד בתחלה: **בהמה צריבי יהודה ב"ה חיבי שחטינן**. משמע דקסבר אצי' דסתמא לאכילה עומדת וצוגי' תרגומא אמר אצי' בריש ביצה (דף ד.) דעומדת לאכילה ועומדת לגדל ציזים: **מדתניא** ה'לוקח יין. לא גרסינן דתנן דצמשנה לא תני אלא מילתיה דרבי מאיר וכולה ברירה מפורש בפרק כל הגט (גטין דף כה.) ובמרוצה (בי"ק דף סט:) ובפרק בכל מערבין (עירובין דף לו:):

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יד.

השוחט בשבת כו'. אפילו צמוד בצעי (לאוקומי') תימא אי

צמוד הילך שחיתמו כשרה והא מומר לחלל שבתות אסור לאכול משחיתמו כדמוכח לעיל (דף ה.) ועוד דבגמ' בעיי זלאוקומי צמוד ורבי מאיר *ורבי מאיר אית ליה בפ' עד כמה (בכורות ג.) ובפ' זה בורר (פסהדרין דף קז סו.) דמומר לדבר אחד הוה מומר לכל המורה כולה וי"ל דהתם בפרהסיא והכא צאינא ומיהו למאי דמוקי כרבי מאיר קשה ועוד י"ל דמשום פסא אחת לא חשיב מומר וכן משמע בפרק צ' לקמן (דף נט.) דלמר השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעזות כוכבים ר"ל אמר מותרת ופירש בקונטרס מותרת באכילה והתם גצרא בר קטלא הוה כדלמרינן בפ' ד' מיתות (פסהדרין דף סא.) דמודה ר"ל דבר קטלא הוה מידי דהוה אמשתחוי להכ דהר מותר ועודזו בסייף ועוד אמרינן לקמן בסוף פרק שני (דף מה.) אפי' למ"ד אדם אוסר דבר שאינו שלו ה"מ עובר כוכבים אצל ישראל לצערי בעלמא קא מכזין ופריך מצ' אוחזין צסקין וסומטין אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר שחיתמו פסולה ומשני הכא במאי עסקינן צישראל מומר והשתא כיון דמומר הוא בלא שום אחד מכל אלו תיפוק ליה דפסול אצל אי כחדא וימנא לא איתסר שחיתמו יחאסי: **אמר רב הונא** דרש חייא בר רב **משמיה** כו'. תימא דככל דוכתי משמע דרב הונא היה גדול ממנו בפ' יש בערבין (ערכין דף טז:) דהוה מנאע ליה רב הונא לחייא בר רב ובפ' הלוקח כהמה (בכורות דף כב.) דא"ל חייא בר רב לרב הונא רבי פרש את דבריך: **ו]נבבין חבריא צמימר**

רבי יהודה היא. אצל לריבנן שרי באכילה אפילו צו ציוס וא"ת והא אין יכול למולחה בשבת וי"ל כגון שעבר ומלחה אי נמי בלא מליחה נמי שריא באומנא אע"ג דאיכא לאו דס' הנצלע באכרים כדלמר בפרק דס שחטה (כחיתות דף כא:) ה"מ היכא דפירש לחזק *אבל כל זמן שלא פירש מותר כדמוכח בפ' כל הבשר (לקמן דף קיא.) שהיו אוכלין כבד ע"ה שלא נפלט דמו דחלטוי ליה בחלא אוואיהו שרי ותליה ^א) דאי חליה אסור איהו נמי אסור דכי היכי דפליט הדר בלע וואורא נמי התם ^ב ככר שחתך עליה בשר אסור לאוכלה אבל הבשר עלמא מותר ובפרק מפנין (שבת דף קמח.) גבי בשר חפל אסור לנטלטלו אמרינן דבר אווזא שרי משום דחוי לאומנא ולקמן בשמעמין^א) אמר השוחט לחולה ארוזא יפה ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי ואלא אפי' לא נגלה כ"כ מותר ואע"פ שנפלט מצפנים מנד זה לצד זה אינו אסור עד שיפרשו לחזק כדאמרין^ב (כחיתות דף כא) גבי ככר שחתך עליה בשר דאפי' מאן דאסר הככר שרי הבשר אע"פ שלא יא' דמו עדיין *והא דלמרינן בפ' כל הבשר (דף קיג.) גבי רב ששת דמלא גרמא גרמא תרי מ"ט לא משום דפריש מהאי ובלע האי חדא נמי פריש מהאי גיסא ובלע כהאי גיסא התם (פריש לגמרי לחזק מהאי גיסא קאמר והא דלמרינן בפ"ק דביצה (דף יב.) ושזין שמוליחן עליו בשר לללי לא משום דלימסר בלא מליחה אלא מנהג הוא למלוח בשר לללי ובהקומץ רבה (מנחות דף כא.) דלמר מולחו והופכו וחרור ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן ללית: **מחתכין את הדילועין לפני הבמה**. אומר ר"ת דמייירי יוכשנתלש מן המחובר בשבת דומיא דנבלה שנתגלה בשבת וצ"ל לפירושו דאייירי בענין שאין לאסור הדילועין לא משום שמא יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגורגרות וצ"מיוקין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחובר דבריש ביצה (דף ג.) אסרינן פירות הנושרין משום שמא יעלה ויתלוש ובריש אין לדין (שם דף ד:) גבי עובר כוכבים שהביא דורון לישראל אס' יש מאותו מין במחובר אסור ופי' בקונטרס דלפילו רבי שמעון מודה דהוי כגורגרות וצ"מיוקין דמדללא לקטן מאתמול אקליניהו וכן נראה דבספק מוכן איירי כולה שמעתמא ואייירי הכא כגון שיש לו כהמה דהוי מוכן לבהמה אפילו במחובר והא דלמרינן בפ' כל תכתי (שבת דף קכז.) דלא יעמיד אדם כהמתו על גבי מוקא' פי' שעשים שנתלשו בשבת הא פירש בקונטרס התם כגון שהיו עומדין בחיבורן במקום שלא היה הבהמה יכולה לצא שם אי נמי הכא איירי ביושב ויושבה נמי אפריש ביושב ומצאפה אית ליה לרבי שמעון מוקא' וליכא למחיש רואין אותם וכן צ"ל על כרחך דהא בריש המביא בציצה (דף ג:) מוכח דכל הילכ דאין יושב ומצאפה אית ליה לרבי שמעון מוקא' וליכא למחיש נמי שמא יתלוש אלא בפירות האילן שהם קלים להשיר ועוד דאדם מתאווה להם ושוכח וכן במשקה שמא יסחוט שקל לסחוט אבל בדבר דבעיי מרז ומצינא לא וכן דגיס שגזודו ציי"ט דאסיירי לא משום שמא יזוד אלא משום מוקא' כגורגרות תדע דהא עובר כוכבים שמיילא מיס לבהמתו דסוף כל תכתי (שבת דף קכז.) ועשה ככש לירד צו לא אסרינן לישראל גורה שמא יעשנו ומה שמדמה לקמן שמא יסחוט לשמא יסחוט אפרש לקמן בע"ה ועוד יש לפרש דאייירי כנתלשו מע"ש וכי תימא מאי למימרא קמ"ל דשרי למטרע כאוכלא או לשויה אוכלא לרב הונא כדאית ליה בפרק בתרא דשבת (דף קנה.) ולרבי יהודה כדאית ליה והא דלא תנא ליה התם גבי פקיעי עמיר ואיך דלעיל משום דמילי דחיתוך תני בחדי הדדיין: **אם לא היתה נבלה מע"ש**. גרסינן ולא גרסינן מעיו"ט כדמוכח בריש מס' ביצה (דף ג.) דקאמר גבי שבת סתם לן תנא כר"ש דתנן מחתכין את הדילועין כו' והא דקרי ליה מוכן לאדם לא שהיה ראוי לשחטה אלא כלומר עומדת לאדם ואם תאמר בפ"ק דביצה (דף ו.) גבי אפרוח שגולד ציי"ט רב אמר אסור וקאמר התם אמרו לו מה בין זה לעגל שגולד מן הטרפה שחיק רב ופרקי' דאמאי שחיק רב לימא להו הואיל ומוכן אגז אמו לכלבים ומשני השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם והשתא אמאי לא מפרש טעמא משום דהוי מוקא' מחמת איסור וכי תימא בעוף ועלה שראוי ליתנו חי לפני נך וארי למא ליה לאוקמיה ככי האי גוונא לוקמה דאין ראוי להאכילו חי דהוי מוקא' מחמת איסור ומפרש ה"ר יוסף דממשנה יתירא דייק דכיון דתנא אסור למא ליה למתני תו לפי שאינו מן המוכן אלא משמע דאי ליכא טעמא דמוקא' מחמת איסור כגון בדבר שראוי להאכילו חי או ציי"ט אסור טעמם שאינו מוכן ועומד למא שהיה עומד בתחלה: **בהמה צריבי יהודה ב"ה חיבי שחטינן**. משמע דקסבר אצי' דסתמא לאכילה עומדת וצוגי' תרגומא אמר אצי' בריש ביצה (דף ד.) דעומדת לאכילה ועומדת לגדל ציזים: **מדתניא** ה'לוקח יין. לא גרסינן דתנן דצמשנה לא תני אלא מילתיה דרבי מאיר וכולה ברירה מפורש בפרק כל הגט (גטין דף כה.) ובמרוצה (בי"ק דף סט:) ובפרק בכל מערבין (עירובין דף לו:):

התם

דאינו יודע מאי זה אוכל ונמצא שזה שוחת טבלים: לא לצולא לרבי יהודה אית ליה ברירה והתם

ק א מיי' פ"ח מהלכות שחיטה הלכה כע סגמ עשין סג טו"ש ד"ד סימן יא עסקיף צ:

קא ב מיי' פכ"א מהל' שנת הלכה יח ועיי' גמיי' ובכ"מ סגמ שס טו"שע א"ח סימן סכר סעי' ו:ו

ג מיי' פ"ו מהלכות מעשר הלכה א:א]

שיטה מקובצת

א] ליומא כל היום ואפי' בא לאכול בשר חי: צ אלמא אסורה באכילה ליומא ס"ל. גי"ב גי"א אלמא אסורה באכילה ליומיה משום דקסבר דס"ל לתנא דמתני' כו' יהודה: ג] אפי' במזיד בעי לאוקומיה בגמ' תימא אי במזיד: ד] בעי לאוקומיה במזיד אורי"מ ורבי מאיר אית ליה: ט] דחילטי ליה בחלא ושרי איהו וחלליה: ו] ואמרי' נמי התם ככר שחתך עליו בשר אסור לאכול: אבל ו] ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי באכילה לכתחילה אלא אפי' לא נבלח: ט] אומר ר"ת דביירי כשנתלשו מן המחובר: ט] דמילי דחיתוך תני בהרי הדרי ואצטרך לאשמועינן דלועין משום דאקריש טפי: ו] משמע דקסבר אביי דסתמא לאכילה עומדת אע"ג דגבי תרגולת קאמר אביי:

רבינו גרשום

מי דמי התם מעיקרא מוכן לאדם והשתא מוכן כו' כלומר לענין נבלי והוה ליה כנולד ונבלי והתם רבי יהודה אוסר אבל הכא מעיקרא מוכן לאדם לעיקר שחיט' ולאו הלכה זו כמותו מה דאמריש שאסורה באכילה מלימיה. מי סברה בהמה בחייה לאכילה עומדת דאת אמרת הכא מעיקרא מוכן לאדם וכו' ולאו הלכה זו כמותו בהמה בחייה לגדל מוכן לעמוד ולאו מעיקרא לא מוכן לכלבים ואסר ר' יהודה דאמר אם לא היתה נבלה עשרה שאסורה היא לפי שאינה מן המוכן הכא נמי כיון דבעיי לא לא היתה מוכנת לאדם אסורה ותלכה זו כמותו סבירא. אי הכי בהמה לר' יהודה היכי שחטינן כלומר כיון דבהמה בחייה לגדל עומדת ולאו הוה מוכן לר' יהודה דבעי הכנה היכי שחטינן ברי"ט מוקצה הוא אלא תדע דמוכנת היתה לר' יהודה כגון הכי: עומדת לאכילה ועומדת לגדל נשחטה הוברר [נולאכילה עומדת] והלכה זו דאסורה באכילה לר' יהודה סבירא אפי' דהוא בעי הכנה מע"ש: אי הכי הא לית ליה ברירה מוכנת הלוקח וכו' (ע"ש) [עשרה] מעשר ראשון כלומר מאה חייב ליתן עשרים ואחד חלקים צריך לאפרושי תרומה תרי מאה וצריך לאפרושי י' מעשר ראשון וצריך לשחטו משעשע מחתות שנים שנשחטירי תשעה שווי מעשר שני ועולה ואוכלו בירושלים ואם בחזקת מקום הוא עליו נאמר ונתת הכסף וצרת הכסף וכו' ועכשיו מייחל ושוטה כלומר דהוא אומר אפיק זו לחולין ואשתה מן ההואר ששחטירי היא תרומה (כולו) [ומעשר] ורבי יהודה אוסר כלו' מטעם זה אוסר דלית ליה ברירה הי מעשר והי תרומה והי חולין לפיכך אינו כולו לאכול עד דיפרישו כולו

^[1] דאינו יודע מאי זה אוכל ונמצא שזה שוחת טבלים: לא לצולא לרבי יהודה אית ליה ברירה והתם

^[2] דאינו יודע מאי זה אוכל ונמצא שזה שוחת טבלים: לא לצולא לרבי יהודה אית ליה ברירה והתם

^[3] דאינו יודע מאי זה אוכל ונמצא שזה שוחת טבלים: לא לצולא לרבי יהודה אית ליה ברירה והתם